

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORNINGER.

Nr. 45.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 6. November 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

„Vore Børn“.

12 folkelige Foredrag
ved

Dr. med. *Hans S. Kaarsberg.*

I.

Den foreliggende Bog er god og nyttig og burde læses af alle — ikke alene af dem, der har Børn, hvad dens Titel maaské kunde forlede den flygtige Beskuer til at tro, men af enhver ung Kvinde og Mand, der i Tidens Løb tænker paa at stifte Hjem og Familje, thi først og fremmest til dem retter „Vore Børn“ et indtrængende Alvorsord. Mangen „Ung“ vil forhaabentlig ved Læsningen af denne Bog faa de hidtil saa blinde Øjne aabnede for, at Ægteskabet med dets Krav, Pligter og Ansvar er en langt alvorligere Handling, end de hidtil troede, faa deres Øjne aabnede for, at det ved et Ægteskabs Indgaaelse ikke bør være nok for ham, „at hun er saa ung og saa yndig ser hun ud“, ikke nok for hende, at hun er forelsket, at han sidder i en smuk Stilling, maaské endogsaa har en Titel, er rig osv. — men at der er et Punkt, der maa tages med i Betragtning, et Hensyn, der i fornødent Tilfælde bør være det alt overvejende, og det er *Hensynet til de fremtidige Børn.*

Men kan man forlange, at de unge skal tænke saa alvorligt, saa længe de i hygiejnisk Henseende nyder en saa slet Opdragelse som nu? tilvisse ikke! Men hvad forlanger da Dr. Kaarsberg i denne Retning? — Først og fremmest, at Forældre selv skal yde deres Børn den Oplysning i Retning af „Køns-livet“, som Barnet forlanger og behøver, saa snart Kønsdriften begynder at vaagne, — *udeiukke* denne Menneskets stærkeste Drift kan Forældrene dog ikke, men ved at skyde

Barnets Spørgsmaal til Side, maaské endogsaa straffe dem som onde og uartige, derved opnaar Forældrene kun at slaa Bom mellem sig og Barnets Fortrolighed, og den Viden, som de af falsk Undseelse, og Uvidenhed om den ubodelige Skade, de derved maaské tilføjer Barnet, nægter dette, den Viden vil Barnet — ikke af Uartighed — men af naturlig Trang søge i Pige- eller Karlekammeret, hvor den saa ofte ydes dem paa en saa haandgribelig Maade, at Barnets „Renhed“ maaské for stedse er borte. Og hvis er saa Skylden? udelukkende Forældrenes og Opdragernes, der ikke forstod, at den vaagnende Drift tvinger Barnet til at søge Forklaring, og at det er de voksnes, Forældres, Opdrageres og Værgers *Pligt* at give denne Forklaring.

Man kan ikke undre sig over, at „de“, der ikke forstaar denne Pligt, heller ikke forstaar, at de har *Forpligtelse* til at oplyse og retlede Barnet, naar det ønsker at gifte sig, og her kan de sørgelige Følger blive endnu værre, naar Barnet selv har faaet Øjnene op, selv har erfaret, saa er det som oftest for sent, saa vil det maaské forbande de Forældre, der af misforstaaet Blufærdighed eller slet og ret Ligegyldighed styrtede deres eget Barn i Fordærvelse. — Des værre er det saaledes, at de fleste Forældre, i alt Fald for Datterens Vedkommende, naar hun forlover sig, kun ser paa, om Partiet er godt, d. v. s. godt i pekuniær Henseende; men om Friens tidligere Liv spørger ingen, om „han“, der knæler paa Brudeskamlen ved Siden af deres uskyldige Datter, maaské baade legemlig og aandelig er et Vrag, om han er belastet med baade aandelig og legemlig Smitte, der vil forgifte og ødelægge hendes Liv og sætte sine hæslige Mærker paa de Børn, han avler, Børn, hvis Liv bliver en Byrde og Forbandelse for dem selv,

en Anklage og Straf for de Forældre, der satte dem i Verden, den uskyldige med den skyldige, — se, derpaa ofrer Forældrene ikke en Tanke, og tvinger en saadan sig virkelig frem, bliver den hastigt holdt nede; nu ved Vielsen er det jo dog for sent at komme frem med den, og „i Tide“ har man ikke aabnet hverken sine egne eller Datterens Øjne, ja om Datteren er meget ung og meget uskyldig, saa har man maaské endogsaa undladt at oplyse hende om de ægteskabelige Pligter og Krav, eller kun sagt et Par forblommende Ord derom, da Bruden stod pyntet med Krans og Slør; — men give hende saadanne Oplysninger om Ægteskabet og om den tilkommende Ægteemand, saa hun selv kunde veje pro et contra, nej det vilde dog være Daarskab, man kunde jo risikere, at hun gav Afkald paa et saa „godt“ Parti.

Dr. Kaarsberg har ingen Undskyldning for saadanne taabelige Forældre, og der er ingen Undskyldning. Hensynet til Børnene, bør være Nr. 1 baade ved Indgaaelse af Ægteskab og i Ægteskabet, — det er forfærdeligt, siger han, at se en Vielse blive fuldbyrdet, maaské selv være med i den lystige Brudeskare, og saa vide, at de tvende Personer, der nu med Pomp og Ostentation modtager Samfundets „carté blanche“ i Retning af Børneavl, hver for sig er belastede med saadanne Sygdomme, der utvivlsomt vil føre til Børnenes Ruin. Burde Staten ikke gribe ind her, naar Forældrene og det paa-gældende Ægtepar selv hverken kan eller vil se? Dr. Kaarsberg mener, at „Love“ paa dette Omraade daarligt kan gives, uden at den personlige Frihed kommer til at lide derunder, og dog! den personlige Frihed, hvor meget har vi egentlig af den? om den blev lidt mere beskaaren, hvad Rolle vilde det spille? — i alt Fald en god Rolle i hygiejnisk Henseende.